

Lesketajoča se ogrlica

Carolina je ogrlico hotela samo še malo zadržati.

Carolina Marín
(po resnični zgodbi)

Ta zgodba se je zgodila v Argentini.

Carolina je poskakovala po dvorišču. Zunaj je bila njena prijateljica Isabella.

Isabella ji je pomahala. »Pridi se igrat!«

Carolina je šla čez dvorišče k Isabelli domov.

Isabella je segla v žep. »Rada bi ti nekaj pokazala,« je rekla.

Potem je izvlekla najlepšo ogrlico, kar jih je Carolina kdaj videla! Draguljčki so bili tako svetlikajoči in svetli.

»Od mami je,« je rekla Isabella. »Rekla je, da se danes lahko z njo igram. Poglej jo na soncu.«

Isabella je ogrlico pridržala na svetlobi. Dragulji so odsevali na stotine mavric. Bila je prelepa!

»Zdaj pa se igrayva skrivalnice!« je rekla Isabella.

»Prav!« je rekla Carolina. »Lahko pazim na ogrlico.«

»Hvala!« Isabella je ogrlico izročila Carolini, Carolina pa jo je dala v žep.

Carolina je kmalu morala domov. Ko se je poslovila, Isabella ni vprašala po ogrlici. Gotovo je pozabila. In Carolina je ni spomnila.

Carolina se je počutila malce neprijetno, ker je ogrlico nesla domov. Vendar jo je hotela še malo imeti. Slab občutek je prezrla in ogrlico dala pod vzglavnik.

Naslednji dan je bila sobota. Carolina je postorila, kar je morala, in se šla ven igrat. Čisto je pozabila na ogrlico.

»Carolina!« jo je poklical oči. »A lahko prideš sem?« Carolina je stekla noter. »Ja?«

Oči je v roki držal ogrlico. »Mami je tole našla pod tvojim vzglavnikom. Čigavo je?«

»Isabellino.« Carolini so se osolzile oči. »Varovala sem jo v žepu, ko sva se včeraj igrali. Potem pa sem se odločila, da jo odnesem domov.«

Mami se je s Carolino usedla na kavč. »Hvala, ker si povedala po resnici. Kaj misliš, kaj moraš narediti zdaj?«

Carolina je bila tiho. Premišljevala je o Jezusu. Hotel bi, da je poštena in da ogrlico vrne.

»Vrniti jo moram Isabelli in ji povedati, da mi je žal,« je rekla Carolina. Brž ko je to rekla, je slab občutek izginil. V sebi je začutila toplino.

Carolina je šla k Isabelli domov.

»Živijo,« je rekla Carolina. Izabeli je izročila ogrlico. »Oprosti, ker sem jo zadržala. Mi oprostiš?«

»Da,« je rekla Isabella. »Hvala, ker si jo prinesla nazaj.« Nato se je nasmehnila.

»Bi se spet igrala skrivalnice?«

»Ja! Štej prva, jaz se bom skrila!«

Carolina je tisti večer molila. »Dragi

nebeški Oče, prosim, oprosti mi, ker sem ogrlico zadržala. In hvala, ker si mi pomagal, da sem to popravila.«

Carolina je spet čutila toplino. Bila je vesela, da je naredila, kar bi želel Jezus. ●

LAHKO SE POKESAM

Vsi se včasih odločimo narobe. A se zaradi Jezusa Kristusa in njegove odkupne daritve lahko spremenimo in stvari popravimo. To se imenuje kesanje. Ko se pokesamo, se tistim, ki smo jih prizadeli, opravičimo. Napako poskusimo popraviti. Molimo za odpuščanje. Potrudimo se, da napake več ne ponovimo. Potem nam je lahko odpuščeno in občutimo mir nebeškega Očeta.

